

Prædiken til julesøndag den 27. dec. 2020, som skulle have været holdt i Idom kirke.

af konstitueret sogne- og hospitalspræst Asger Grove Korsholm

Salmer

117 En rose så jeg skyde

118 Julen har englelyd

108 Lovet være du Jesus Krist

70 Du kom til vor unde jord

821 Se min engel

67 Jeg så ham som barn

Prædiketekst: Lukasevangeliet kap. 2 v. 25-40:

Simeon og Anna

I Jerusalem var der en mand ved navn Simeon; han var retfærdig og from og ventede Israels trøst. Helligånden var over ham, og den havde åbenbaret for ham, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede. Tilskyndet af Ånden kom han til templet, og da forældrene kom ind med barnet Jesus for at gøre med ham, som det var sædvane efter loven, tog han barnet i sine arme og lovpriste Gud:

Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord.

For mine øjne har set din frelse

som du har beredt for alle folk:

Et lys til åbenbaring for hedninger

og en herlighed for dit folk Israel.

Hans far og mor undrede sig over det, der blev sagt om ham. Og Simeon velsignede dem og sagde til Maria, hans mor: »Se, dette barn er bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn, som modsiges – ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge – for at mange hjerters tanker kan komme for en dag.«

Der var også en profetinde ved navn Anna, en datter af Fanuel, af Ashers stamme. Hun var højt oppe i årene; som ung jomfru var hun blevet gift og havde levet syv år med sin mand, og hun var nu en enke på fireogfirs. Hun forlod aldrig templet, men tjente Gud nat og dag med faste og bøn. Hun trådte frem i samme stund, priste Gud og talte om barnet til alle, der ventede Jerusalems forløsning.

Da de havde udført alt i overensstemmelse med Herrens lov, vendte de tilbage til Galilæa, til deres egen by Nazaret. Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham.

Amen

Prædiken:

Hvad får man ud af at gå til gudstjeneste?

Det kan du først vide, når du går hjem fra gudstjeneste.

I det hele taget kan spørgsmålet ikke stilles på den måde: Hvad får man ud af at gå til gudstjeneste.

For når man går til gudstjeneste, er man nødt til at være jeg. ”Man” er en upersonlig betegnelse. Sådan kan man ikke gemme sig i gudstjenesten.

At gå til gudstjeneste er at være et jeg, der sætter sig ind i et vi overfor den store Du: Vor Far, Du som er i himlen!

Når du og jeg går til gudstjeneste, har vi hver især noget med i tankerne. Noget i sindsstemningen. Noget at tænke på. Måske noget fra fortiden eller nutiden, som er lidt af en kamp. Har gudstjenesten noget at sige mig?

Eller det kan være en glæde over livet og dets vilkår, som jeg føler en trang til at sige tak for.

Det kan være tanker om noget, der ligger foran. Hvordan får jeg visdom og kræfter til det, jeg skal gøre, eller det, jeg skal igennem? Kan Gud give mig noget til de skridt, jeg må tage?

Det kan også være tanker, som den gamle Simeon havde: Om at skulle gå bort – forhåbentlig med fred. Sommetider er det med liv og død så tæt på os, at vi tænker tanker om det. Måske når en, vi kender, er gået bort.

Hvad får du ud af at gå til gudstjeneste i dag? Det ved du først på hjemvejen.

Det er ikke til at vide, hvad der kommer til at sidde fast og være der, når jeg går hjem fra en gudstjeneste.

Er det noget fra teksterne, der blev læst? Noget fra prædikenen?

Blev dåben en påmindelse om, hvad der skete med mig engang?

Er det nadveren, der minder mig om, at jeg er inkluderet – inviteret med ved bordet?

Er det en sætning fra en salme?

Er det den stemning, musikken skaber, som giver mig en times ro til at tænke mine tanker og blive tryk.

Jeg ved det ikke, før jeg går hjem fra gudstjeneste. Du ved først på hjemvejen, hvad du fik med dig i dag.

At gå til gudstjeneste er at være et jeg, der sætter sig i et vi over for Du, vor Far, som er i himlen.

Julesøndag kaldes ”De gamles Søndag”, fordi vi møder to gamle mennesker til gudstjeneste i Jerusalems tempel. De møder Josef og Maria og deres lille 1½ måned gamle dreng.

Kernen i julens budskab er, at Gud bevægede sig ned til os mennesker, ved at lade sin søn føde som Marias søn, Jesus. I ham var Gud.

I templet møder vi så nogle mennesker, som bevægede sig hen, for at se rette blikket og sindet opad.

Josef og Maria kom for at sige en tak til Gud for barnet, Maria havde født. Ifølge deres religiøse traditioner tilhørte Jesus-barnet, som deres førstefødte, Herren. Derfor skulle de i templet og ofre 2 duer, nu da de var fattige mennesker, og på den måde løskøbe ham til at være deres.

Det er lidt tankevækkende, nu da Guds plan var, at det var Jesus, der skulle løskøbe os fra synd og død til at være Guds børn.

Som nybagte forældre skulle Josef og Maria ikke til at opfinde alle de dybe tallerkner. Nej de fulgte traditionerne i deres slægt og tro. De drog op til templet og ofrede de to duer til Gud og tog barnet med hjem som deres. Samtidig med at de vidste, at både de og barnet hørte til hos Gud.

Ligesom et ungt par, som bliver forældre, kommer i kirken med deres lille spædbarn og lader det blive døbt, for at høre til i samme forhold til kirke og kristendom, som de selv hører til i. Og som barnets slægtingen hører til i. De gør, som de plejer at gøre i familien, for så er det gjort ordentligt. Så må tro og tanker og overvejelser og bløde værdier vokse frem lige så stille igennem livet.

Igennem mit præsteliv er jeg utallige gange blevet ringet op af mennesker, som bor et helt andet sted i landet, som spørger: Jeg er døbt og konfirmeret i din kirke. Må vi komme og få vores barn døbt der? Eller: Må vi komme at blive gift i kirken?

Ja!

Hvor er det godt, når et ungt forældrepar – overvældet af glæde og arbejdsopgaver og elendig nattesøvn – blot kan følge traditionerne i deres slægt. Så er barnet lagt i Guds hånd i dåben.

Hvor er det godt, at en teenager kan følge kammeraterne og gå til konfirmationsforberedelse og blive konfirmeret og vide sig som en del af kirken, med tro og tvivl, spørgsmål og svar.

Hvor er det godt, at et par kan komme hen i kirken til vielse, hvor der her er rum og plads til de store ord om Gud, som kan være svære at sige andre steder.

Hvor er det godt, at vi kan bære en kær afdød hen i kirken og lægge det døde menneske i Guds hånd for evigheden, ligesom det som spæd i dåben blev lagt i Guds hænder for livet.

Jo, vi kan vælge noget nyt i forhold til det med Gud og Jesus. Men det er altså også godt at have nogle traditioner eller kende nogle traditioner at kunne følge.

Den gamle Simeon var også kommet hen i templet for at rette sit blik og sit sind opad mod Gud, som han nok snart skulle møde – med den alder han havde.

Til sin overraskelse, måtte Simeon kigge nedad. Ned på det lille barn, som lå i Marias favn. Det var næsten for almindeligt til, at det kunne være noget særligt.

Ligesom mennesker også kan tænke, at alt det i kirken er så jordnært og almindeligt, at det er mærkeligt, at det skulle være noget særligt. Nogle sange om Gud. Noget vand, der risler over barnets hoved. Et lille stykke brød og en mundfuld vin.

Simeon var kommet for at se op, men han måtte først se ned. Se på det barn, som var Guds frelse. En opfyldelse af Guds løfte, der var udtalt og skrevet af profeten Esajas.

Simeon så. Hvad vigtigere er: Simeon indså hvem barnet er.

Vi kan tænke, at de, der levede sammen med Jesus, var bedre stillet end os. For de så jo med egne øjne.

I virkeligheden var de stillet på samme måde som os, der hører beretningerne om Jesus af Nazaret.

Antoine de Saint-Exupéry har skrevet en bog, der hedder: ”Den lille Prins”.

Den lille Prins har en samtale med en ræv. Ræven siger til ham: ”Nu skal jeg betro dig min hemmelighed. Den er ganske ligetil: Kun med hjertet kan man se rigtigt. Det væsentlige er usynligt for øjet.”

En ting var, at Simeon så den lille dreng med øjet. Noget andet og vigtigere er, at Simeon med hjertet indså, at drengen var den frelser, Gud havde sendt. Han, som var Simeons frelser og et lys for alle folkeslag.

At se med hjertet – det er at indse. At se med hjertet, Gud har rørt ved, det er at tro.

At være et jeg, der sætter sig ind til gudstjeneste og er en del af kirkens vi, er at sætte sig over for Du, vor Far, som er i himmelen, og lade Gud røre ved hjertet med ordene, der lyder.

Simeon velsignede Josef og Maria og barnet ved at sige nogle ord om, hvilken betydning det barn ville få: Barnet ville være et tegn. Et tvetydigt tegn som nogle så som Guds udstrakte hånd og nærvær blandt mennesker. Et tvetydigt tegn, som nogle ville ryste på hovedet ad og vende ryggen til.

Jesus er hovedpersonen i vores kristne tro. Vi tror, han er Guds søn. Muslimerne mener, han blot er en profet. Jøderne mener, han blot var et almindeligt menneske, som bildte sig ind, at han var noget. En ateist vil måske mene, at Jesus nok slet ikke har levet.

Jo, Jesus er en, mennesker næsten ikke kan lade være med at have en mening om. Det må vi acceptere.

Anna var en gammel enke, som havde en indgroet tradition med at gå til gudstjeneste. Hun fastede – det vil sige, at hun satte noget til side, for at gå til gudstjeneste og være nærværende deri og bede til Gud.

Hun så også barnet og indså, hvem barnet var. Hun kunne ikke lade være med at fortælle andre om barnet.

Ja, fortællingen om Jesus, modtager vi ikke i en steril pakning, uberørt af menneskehånd. Fortællingen om Jesus af Nazaret, Jesus Kristus, får vi igennem mennesker, som han betyder noget for på den ene eller anden måde.

At fortælle evangeliet videre går ikke ud på, at andre mennesker skal mene det samme, som du eller jeg mener. At fortælle evangeliet om Jesus Kristus videre, er at røre ved menneskers tanker og sind og hjerte, så han selv kan arbejde videre i den, der hører evangeliet.

Troen kommer af det, som høres, og det som høres, kommer i kraft af Kristi ord, siger Paulus et sted.

Det lille Jesusbarn kom med Maria og Josef tilbage til Nazaret, hvor han voksede op. Han måtte lære igennem ord og arbejde, ligesom alle andre børn. Det skal vi synge karsk om i den næste salme: Du kom til vore runde jord.

I den næste salme synger vi også om, at når vi ikke kan finde ud af livet og måske synes, det kan være lige meget med livet, så står Jesus hos os med livets nu. Står her og nu sammen med os – i vores mismod og vildrede.

Sten Kaalø siger det sådan i salmen: Hver gang at jeg syns jeg ku' helt la' vær' at være, står du her med livets nu, Jesus, du min Herre.

Winston Churchill sagde under krigen til den hårdt prøvede engelske befolkning: ”Hvis du går gennem helvede, så bliv ved med at gå”.

Jeg tror, englænderne vidste, hvad han ville sige.

David siger det lidt mere fromt i salme 23: ”Selvom jeg går i mørkets dal, frygter jeg intet ondt, for du er hos mig, din stok og din stav er min trøst.”

Simeon sagde: ”Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord. For mine øjne har set din frelse”.

Jo, der er mange måder at udtrykke Jesu nærvær, som blev lovet i dåben: ”Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende”.

I den sidste salme, vi skal synge i dag, mindes vi om, at det er forskelligt, hvad vi finder væsentligt ved Jesus og alt det, han har sagt og gjort.

Om du er barn, ung, voksen eller gammel.

Der er altid noget at gå på opdagelse efter i kirkens gudstjeneste.

Amen